

Hensyn kom til at gjøre sig gjældende, hvor Spørgsmaalet er om Foranstaltninger, der have en omfattende Betydning, og som ere af Interesse for det Hele. Jeg skal dernæst for det Andet tillade mig at gjøre opmærksom paa, at den Uleilighed, som der er Tale om, at visse Embedsmænd ville faae, er af en aldeles forbigaaende Art, idet det nemlig vil sees, at de Bestemmelser, som derom indeholdes i § 15, kun skulle gjælde indtil den næste Gang, da en Contoirholdskov bliver given for dem, hvilket senere vil sees om 5 Aar for de fleste af de paagjældende Embedsmænd. For hele den Kategori af Embedsmænd, for hvilke der kan ventes at ville komme Contoirholdskove i den nærmeste Fremtid — og det er jo de fleste — vil hele den omtalte Uleilighed til den Tid falde bort, idet de, naar de have faaet deres Contoirholdsgodtgjørelse fastsat, ville være frie for alt Regnskab i den omhandlede Henseende. Jeg kommer imidlertid nu til det tredje Spørgsmaal, som har Betydning med Hensyn til den omtalte Uleilighed, og det er nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt der her er Tale om en Sag, som det virkelig er værd at gjøre sig nogen Uleilighed for. I saa Henseende forekommer det mig nu nok, at de ærede Medlemmer have set Sagen fra et meget indskrænket Synspunkt, forsaavidt de kun have betragtet den som et Posterings-spørgsmaal, som Noget, der blot havde Betydning, naar man opfattede det Spørgsmaal, om Postvæsenet tilsvarende skulde opføres med en større Indtægt eller ikke. Enkelte ærede Medlemmer have tillige troet, at der her nærmest var Tale om til ingen Nytte at overføre fra en Institution en Uleilighed, der paahvilede den, til en anden. Hvad nu dette Sidste angaaer, saa troer jeg dog, at allerede den Bemærkning, som jeg nys gjorde, nemlig at Uleiligheden falder bort om en kort Tid, vil være af en ikke ringe Vægt, ligesom jeg ogsaa troer, at det maa tages i Betragtning, at, saaledes som Forholdet nu er, er der Uleilighed og Besvær paa to Steder. Det ærede Medlem for 5te Kreds (Drenhøll) tog det meget let med den Uleilighed, som Embedsmændene allerede nu have med Hensyn til Frisjendelser, men,

hvis ærede Medlemmer ville see efter, hvilke Bestemmelser der efter Lovgivningen gjælder i saa Henseende — og jeg troer, at de blive opfyldte —, saa antager jeg, at de ville erkjende, at der for de locale Embedsmænd er forbundet et meget betydeligt Besvær med Frisjorelse gennem Attester, saa at det virkelig viser sig, at der nu er dobbelt Uleilighed tilstede, nemlig baade paa det ene og paa det andet Sted. Men Hovedsagen er dog den, mine Herrer, at den væsentlige Grund til at ville aflaffe Portofrihed slet ikke er at ville hjælpe enten Postvæsenet eller nogen Anden af med en Uleilighed og ei heller blot at tilveiebringe et Tal i Budgettet, thi det kunde man jo til Nød ogsaa regne ud uden at opheve Portofriheden. Nei, den Hovedbetragtning, der ligger til Grund for den i § 15 foreslaaede Foranstaltning, er en langt dybere. Det er et Princip, der har udviklet sig mere og mere, alt eftersom der er fremtraadt en stærkere Adskillelse mellem, hvad der er Kongens, og hvad der er Statens, at enhver Institution saavidt som muligt bør bringes til at fremtræde overalt med de Udgifter, der naturlig og nødvendig høre den til. Ærede Medlemmer ville saaledes see, at man overalt i den nyere Tid, og det ikke blot i den allernyeste Tid, men allerede for længere Tid tilbage, har ladet de kongelige Institutioner, Statsinstitutionerne udrede baade Told og Skatter og en heel Deel andre saadanne Byrder og Afgifter, om hvilke man dog maatte sige sig selv, at det egentlig kun var at tage af den eneomme og lægge i den anden. Vilde de ærede Medlemmer kaste deres Blik paa de Institutioner, som ere indførte i den nyeste Tid, ville de ogsaa see, at det samme Princip er aldeles strengt gennemført. Saaledes kan f. Ex. ingen Mand i Landet, ikke engang Kongen, affende et Telegram frit; han maa betale derfor ligesaa vel som Embedsmænd og alle Andre. Ligesledes forlange Jernbanerne, som vi have indrettet for nylig, jo Betaling af Alle og Enhver, som benytte dem, og der er Intet og Ingen, der kommer frit med dem. Selv Postvæsenet maa jo, som ærede Medlemmer ville kunne see af Finantslovene, udrede betydelige Sum-